

ченския върхъ пѣстрата природна картина на българската земя. Толкова относително приятното впечатление, което се получава отъ четението на I-и отдѣлъ.

Въ II-и отдѣлъ биографа-историкъ рисува живота на хѣшлацитѣ-бунтовници въ Романия. Казваме рисува, а не разказва, защото разказа му е цѣлъ редъ живи сцени, взети изъ живота на *хѣшлацитѣ*, сцени нарисувани съ четката на талантливъ беллетристъ. Тукъ (стр. 88—107 на Зах. Стояновъ четката не само че се равни съ художествена четка на Л. Каравелова, но на нѣколко мѣста по-живо и съ пѣ-ясни бои рисува сценитѣ отъ учителя си (чети срѣщата на Ботева съ Хаджи Димитра и Стефанъ Караджа въ механата на Царски). Тѣзи нѣколко страници (88—107) сж едни отъ многото прѣкрасни, въ художествено отношение, отъ творенията на Зах. Стояновъ, които страници се срѣщатъ не само въ биографическия опитъ, но и въ запискитѣ му по *Българскитѣ Въстания*.

Цѣлия този отдѣлъ (II) по лекостъта на разказа, по живописнитѣ сцени и картини и по съдържанието си заслужава да бжде помѣстенъ въ всѣка българска христоматия въ отдѣла на беллетристическитѣ образци съ историческо съдържание, относящи се къмъ политическото възраждане на България (год. 1866—1876).

III-и отдѣлъ е непосредственно продължение на II-и отдѣлъ. Начева се този отдѣлъ съ сцената какъ хѣшлацитѣ въ Гюргево, другари на Стефанъ Караджа и Хаджи Димитра, си играятъ съ Русчущкитѣ турци, които дохождатъ по работа въ Гюргево. Послѣ тази сцена, биографа прави единъ видъ резюме на II-и отдѣлъ и обяснява причинитѣ, които сж задържали Ботева отъ пѣтя му за Московския университетъ, и го тласнали въ пѣтя на грознитѣ и мръснитѣ авантюри въ Браила и Галацъ, за които безъ малко щѣлъ да заплати съ главата си, или съ 15-годишенъ тъмниченъ затворъ въ *Влашката Тузла*. Послѣ това биографа слѣди въ стѣпкитѣ на героя си отъ Гюргево—Букурещъ—Браила. Тукъ му е мѣстото да отбѣлѣжимъ, че биографа невѣрно съобщава, че *Раковски* билъ умрѣлъ вече, когато за пръвъ пѣтъ е пристигналъ Ботевъ въ Букурещъ. Напротивъ, отъ личнитѣ разкази на Ботева ние знаемъ, че Раковски е билъ още живъ въ това врѣме; лѣжалъ е тѣжко боленъ на одара си, заобиколенъ съ най-гнусна мизерия; сърдилъ се е за послѣденъ пѣтъ на Еврепейската дипломация, гдѣто, ужъ, бъркала на българскитѣ политически движения. Ботевъ ни е разказвалъ, какъ се е прѣдставилъ прѣдъ умирающия *Раковски*, какво тѣжко впечатление е произвело върху му окръжающата болника мизерия; какъ *Браниславъ Велешки* (днесъ още живъ, разсиленъ при Пловдивската телеграфна станция) е изнасялъ на гърбъ болника изъ стаята по нужда, какъ е ходилъ *Браниславъ* да проси помощъ по българскитѣ търговски кантори изъ Букурещъ, за да подържа послѣднитѣ дни на чело-